

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců
JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: **Tomáš Rayser s.r.o.**, IČO: 04929195,
se sídlem Hadrava 2, 340 22 Chudenín,
zastoupená BD Consult, s.r.o., daňovou poradkyní,
se sídlem Jeseniova 1196/52, 130 00 Praha 3,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2024, č. j. 19251/24/5300-22441-
709739,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 14. 6. 2024, č. j. 19251/24/5300-22441-709739, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to k rukám zástupkyně žalobkyně, BD Consult, s.r.o., daňové poradkyně.

Odůvodnění:

Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobkyně brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2024, č. j. 19251/24/5300-22441-709739 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“). Jím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 17. 5. 2019, jimiž byla žalobkyni vyměřena daň z přidané hodnoty (dále též „*DPH*“) za zdaňovací období říjen 2017, leden 2018 a duben 2018 a doměřena DPH za zdaňovací období listopad a prosinec 2017 a únor a březen 2018 a stanovena zákonná povinnost uhradit penále. Dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala naplnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od dodavatelky CIVI TRANS s.r.o. (dále jen „*CIVI TRANS*“) dle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro příslušná zdaňovací období (dále jen „*zákon o DPH*“), neboť neprokázala, že skutečně přijala zdanitelná plnění v rozsahu uvedeném na daňových dokladech.
2. Stejným způsobem žalovaný rozhodl o odvoláních žalobkyně již podruhé. Jeho předchozí rozhodnutí ze dne 4. 2. 2021, č. j. 3398/21/5300-21444-709739, jímž rovněž její odvolání zamítl a předmětné platební výměry potvrdil, zrušil svým rozsudkem ze dne 22. 9. 2023, č. j. 2 Afs 41/2022-38 (dále též jen: „*kasační rozsudek*“), Nejvyšší správní soud, a to při současném zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 1. 2022, č. j. 77 Af 7/2021-49 (dále též jen: „*předchozí rozsudek KS*“), kterým byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobkyně domáhala zrušení daného rozhodnutí. Důvod pro vydání kasačního rozsudku tkvěl v tom, že se správní orgány v rozporu s § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále též jen: „*daňový řád*“), nepokusily získat důkazní prostředek, o jehož existenci se dozvěděly v průběhu daňového řízení, a to v podobě výkazů práce, jimiž měl disponovat svědek B.. Ten se však žalovanému nepodařilo získat ani v dalším průběhu řízení, protože jmenovaný svědek nijak nereagoval na výzvu k předložení předmětných výkazů.
3. V nyní podané žalobě tvrdí žalobkyně, že žalovaný fakticky nerespektoval závazný právní názor NSS, když se omezil na to, že jmenovanému svědkovi adresoval jedinou výzvu k poskytnutí listin, kterou navíc opřel o nesprávné ustanovení daňového řádu. Kromě toho má žalobkyně za to, že v jejím případě mohla být daň stanovena podle pomůcek. Konečně se žalobkyně domnívá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože se v něm žalovaný vůbec možnosti stanovit daň podle pomůcek nezabýval.

Obsah žaloby

4. Žalobkyně uvedla, že jí správní orgány neuznaly nárok na odpočet DPH. Správní orgány nepochybnily, že žalobkyni dodavatel CIVI TRANS plnění dodal, netvrdily, že by nastal daňový podvod, že by žalobkyně dodavatele nedostatečně prověřila, že by dodavatel sporná plnění nepřiznal, ani že by žalobkyně přijatá plnění nevyužila v rámci jejích ekonomických činností. Žalovaný dospěl k názoru, že žalobkyně neprokázala rozsah těchto plnění, a proto nárok na odpočet DPH na vstupu z nich kompletně odepřel.
5. Důvodem zrušení předchozího rozsudku KS bylo nepředložení dokladů svědkem B. Ze svědecké výpovědi pana B. i zaměstnanců CIVI TRANS jednoznačně vyplývá, že existovaly výkazy práce, do nichž byly provedené práce zaznamenávány a z nichž by mělo být dle žalovaného zřejmé, jaké konkrétní práce, v jakém rozsahu, v jakém období a kým byly vykonávány. Za situace, kdy správce daně, resp. žalovaný měl informaci o existenci výkazů práce a o tom, kdo jimi disponoval, bylo jeho povinností vyzvat svědka B. k jejich

předložení, případně přezkoumatelně zdůvodnit, proč nebylo vůbec možné či účelné tento důkaz provést.

6. Žalovaný v bodu 49 napadeného rozhodnutí uvedl, že vyzval svědka B. k poskytnutí údajů a vydání listin výzvou ze dne 14. 12. 2023, č. j. 41996/23/5300-22441-79739. Pan B. však rámci svědecké výpovědi přislíbené výkazy práce či obdobné dokumenty nedoložil ani na předmětnou výzvu žalovaného k poskytnutí listin. S touto skutečností byla žalobkyně seznámena. Ani v rámci znovu probíhajícího odvolacího řízení nebyly předloženy potenciální důkazní prostředky, na jejich základě by mohl být objasněn rozsah uskutečněných zdanitelných plnění. V bodu 73 napadeného rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že svědek B. na výzvu k poskytnutí údajů nereagoval.
7. Jak žalovaný uvedl, zaslal svědku B. výzvu k poskytnutí listin podle § 57 odst. 1 písm. d) daňového řádu, dle něž povinnost poskytnout údaje na základě vyžádání správce daně mají orgány veřejné moci a osoby, které zpracovávají jiné údaje nezbytné pro správu daní. V případě, kdy svědek B. přislíbil výkazy práce, jde zcela zjevně o písm. a) daného ustanovení, dle kterého údaje poskytnou osoby, které vedou evidenci osob nebo věcí, popř. písm. b) osoby, které poskytují plnění, které je předmětem daně, neboť svědek B. vystupoval jménem dodavatele poskytujícího plnění. Výzva tedy byla vydána chybně a žalovaný tudíž nenaplnil požadavek daný kasačním rozsudkem.
8. I v případě, že by tato okolnost byla shledána jako nepodstatný formální nedostatek, žalobkyně má za to, že se žalovaný s požadavkem NSS vypořádal pouze formalisticky a nedostatečně, neboť vydal pouze jednu výzvu a spokojil se s tím, že svědek B. nezareagoval, čímž považoval věc za vyřízenou. Odpověď na výzvu nebyla založena na dobrovolné úvaze svědka B., ale povinnost vydat dokumentaci mu vyplývala z § 27 daňového řádu, na který pak navazuje § 58 daňového řádu, dle něž jsou osoby povinny poskytnout bezúplatně na vyžádání správce daně stanovené údaje a dokumenty v rozsahu nezbytném pro správu daní. Svědek B. měl tak jednoznačnou povinnost vyhovět výzvě žalovaného.
9. Z napadeného rozhodnutí vůbec není zřejmé, zda se při údajné nerekci svědka B. žalovaný snažil splnění jeho povinnosti vymoci např. udělením pořádkové pokuty, napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Pouhé konstatování, že svědek B. nereagoval na výzvu není dostatečné vyhovění kasačnímu rozsudku.
10. Přicházelo v úvahu též předvolání svědka B. k podání svědecké výpovědi s případným pozdějším předvedením svědka, pokud by předvolání opakovaně ignoroval. Některé finanční úřady též pro vyšší právní jistotu zasílají výzvy opakovaně. Nic z toho však žalovaný neučinil.
11. V žalobě, o níž bylo rozhodnuto předchozím rozsudkem KS žalobkyně alternativně navrhovala možnost stanovení daně podle pomůcek. Pokud měly správní orgány pocit, že podklady jsou natolik neprůkazné, že zpochybnilы převážnou část nároku na odpočet DPH, měly možnost stanovit daň podle pomůcek. Přitom mohla jako podklad pro pomůcky sloužit plnění, která správce daně považuje za prokázaná, v tomto případě výstupy. K nim by však správní orgány musely dle judikatury přiznat i výhody, které plynou ve prospěch žalobkyně, tedy odhadnout plnění na vstupu a přiznat z nich nárok na odpočet, což správní orgány neučinily.

12. Výsledkem je skutečnost, že správní orgány při stejné kvalitě důkazů nezpochybňují výstupy žalobkyně, ale zcela jí upírají vstupy, bez kterých by výstupy nebylo možno uskutečnit.
13. Žalobkyně odkázala na rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2016, č. j. 4 Afs 87/2015-29, dle něž není vyloučeno, aby daň byla stanovena dokazováním i v situaci, kdy účetnictví je neúplné a neprůkazné. Je nutné neunesení důkazního břemene poměřovat vždy ke konkrétnímu případu ve všech souvislostech. Záleží především na intenzitě pochybnosti ohledně zjištěných chyb a nesrovnalostí v účetnictví, na jejich rozsahu, ale také na jejich obsahu.
14. S uvedenou oblastí souvisí i judikatura NSS věnovaná esenciálním nákladům. Žalobkyni je znám rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2023, č. j. 5 Afs 91/2022-48, který uplatnění esenciálních nákladů u DPH vylučuje. Použití tohoto rozsudku pro projednávanou věc žalobkyně považuje za nepřiléhavé. Předmětem sporu v projednávané věci nebyla otázka, zda sporná přijatá zdanitelná plnění případně neuskutečnil nějaký jiný dodavatel či dokonce žalobkyně sama. Z celého průběhu řízení je zřejmé, že správní orgány ani soudy nezpochybňují, že zdanitelné plnění od dodavatele CIVI TRANS bylo přijato, nepodařilo se však pomocí dokazování prokázat jeho rozsah a kvůli tomu byla přijatá plnění od CIVI TRANS z nároku na odpočet DPH na vstupu u žalobkyně zcela vyloučena. Nepřiléhavost výše citovaného rozsudku tak nespočívá v odpovědi na otázku, zda je možno v daném případě u sporných zakázek esenciální výdaje přiznat či nikoli, ale otázka, zda stav účetnictví a další dokumentace žalobkyně je takový, že je ještě možno stanovit daň dokazováním, či zda je nutno přejít na pomůcky.
15. V návaznosti na výše uvedené je třeba dále zkoumat rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 2. 2024, č. j. 8 Afs 296/2020-133, který uvedl, že neprokáže-li daňový subjekt okolnosti svědčící daňové uznatelnosti konkrétního výdaje dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, nemá správce daně bez dalšího povinnost přejít z dokazování na stanovení daně podle pomůcek a stanovit relevantní část výdajů objektivně minimálně nutných na pořízení existující služby či zboží. I když se tento rozsudek vyjadřuje k dani z příjmů, jako podstatnou žalobkyně vnímá část, kde NSS uvedl „bez dalšího“. Je třeba odpovědět na otázku, co může být oním dalším, co by správce daně k nutnosti využít pomůcek naopak vedlo. Rozšířený senát NSS ve svém rozsudku stanovil obecné principy pro přechod na pomůcky, které přesahují rámec esenciálních výdajů či pouze daně z příjmů. Podle zmíněného rozsudku neplatí, že ke stanovení daně podle pomůcek je možné přejít pouze za předpokladu, že je správcem daně zpochybněna podstatná část účetnictví. Vysoká intenzita zjištěných nesrovnalostí či chyb znemožňujících stanovit daň dokazováním nemusí být vždy způsobena pouze zpochybněním podstatné části účetnictví. Mohou nastat i takové skutkové situace, kdy i při zpochybnění marginální části účetnictví nebude, například s ohledem na objem sporné zakázky ve vztahu k objemu ostatních zakázek v rozhodném zdaňovacím období, dost dobře možné dostatečně správně stanovit daň na základě dokazování. Jiným slovy, důvodem pro přechod na pomůcky může být významné zatemnění jak z pohledu celkového množství nedostatků v účetních zápisech, tak z pohledu celkového objemu zpochybněných transakcí.
16. Je tak třeba zamyslet se nad otázkou, jestli celkový stav účetnictví, evidence DPH, doklad a dalších důkazů umožňuje dospět k závěru, že daň je možno stanovit dokazováním či zda je nutno přejít na pomůcky. Správní orgány se v projednávané věci nezabývaly otázkou, jaký vztah, ať už z hlediska finančního objemu či významnosti mají zpochybněné položky

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

k účetnictví a další evidenci žalobkyně jako celku. Žalobkyně má za to, že zpochybněné a neprokázané položky jsou ve vztahu k celkovému hospodaření žalobkyně ve sledovaných obdobích do té míry významné, že naplňují citované požadavky NSS v rozsudku ze dne 13. 2. 2024, č. j. 8 Afs 296/2020-133, hovořící o objemu sporné zakázky ve vztahu k objemu ostatních zakázek v rozhodném zdaňovacím období tím i k nutnosti přejít na stanovení daně podle pomůcek, kde je nutno přiznat i výhody pro daňový subjekt.

17. Žalobkyně připojila k žalobě záznamní evidence k DPH za jednotlivá prověřovaná zdaňovací období, ze kterých vyplývá, že přijatá plnění od CIVI TRANS tvoří naprosto rozhodující objem přijatých plnění z celkových plnění přijatých žalobkyní. Jestliže se tedy v tomto případě nepodařilo naprosto rozhodující část plnění stanovit dokazováním, jsou pak zcela naplněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek. Žalovaný se k této otázce měl v napadeném rozhodnutí vyjádřit, neboť argument týkající se možnosti stanovení daně podle pomůcek byl obsažen jak v první žalobě, tak v kasační stížnosti.

Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný i nadále setrval na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí. Při posouzení věci vycházel z právního rámce vymezeného v bodech 7-19 napadeného rozhodnutí. Vyzdvihl, že daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací a důkazní břemeno k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak je uvedeno na daňovém dokladu, tíží daňový subjekt.
19. Kasačním rozsudkem bylo původní rozhodnutí žalovaného zrušeno, neboť se správní orgány nepokusily opatřit výkazy práce zaměstnanců CIVI TRANS. I přes tuto vadu se pak NSS zabýval otázkou unesení důkazního břemene, které je předmětem sporu, když dospěl k závěru, že provedené důkazní prostředky v daném případě neprokázaly předmět a rozsah plnění.
20. Žalovaný nesouhlasil s námitkou nerespektování právního názoru NSS, přitom odkázal na bod 49 napadeného rozhodnutí, v němž nejprve odcitoval závazný právní názor soudu, podle kterého bylo jeho povinností vyzvat svědka B. k předložení výkazů práce, případně přezkoumatelně zdůvodnit, proč nebylo vůbec možné či účelné tento důkaz provést. Žalovaný vyzval svědka B. k poskytnutí údajů a vydání listin v souladu s § 57 odst. 1 písm. d) a § 58 daňového řádu v návaznosti na § 93 odst. 4 daňového řádu, a to výzvou ze dne 14. 12. 2023, č. j. 41996/23/5300-22441-79739. Pan B. však na předmětnou výzvu nereagoval, a tedy požadované listiny nepředložil.
21. NSS v kasačním rozsudku žalovanému vytkl, že svědka B. k předložení výkazů práce nevyzval, ani nezdůvodnil, proč nebylo možné či účelné tento důkaz provést. Toto bylo žalovaným nepochybně napraveno. To, že pan B. na výzvu nereagoval, nelze již klást k tíži žalovanému či toto dokonce vnímat jako nenaplnění požadavku stanoveného NSS.
22. Daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací. Důkazní břemeno v daném případě tížilo žalobkyni, neboť to byla ona, kdo uplatnila nárok na odpočet daně z plnění, které bylo uvedeno na přijatých daňových dokladech. Předmět a rozsah těchto plnění však nebyl v daném případě podložen takovými důkazními prostředky, na jejichž základě by bylo možné jednoznačně konstatovat, že společnost CIVI TRANS žalobkyni dodala tato plnění tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech. Žalobkyně své důkazní břemeno neunesla.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

23. Žalovaný sice byl vázán právním názorem NSS, avšak nikoliv v tom duchu, že by měl za žalobkyni unést důkazní břemeno, nýbrž aby se pokusil opatřit výkazy práce, když o těchto vyplynuly ze skutkového stavu relevantní informace. Tvrzení ohledně nesprávného písmene u § 57 odst. 1 daňového řádu není významné, neboť zásadní je skutečnost, že pan B. na předmětnou výzvu nijak nereagoval. Uvedené je nutné vnímat v kontextu celého daňového řízení, když svědek B. už v rámci svědecké výpovědi přislíbil předložit výkazy práce zaměstnanců společnosti CIVI TRANS, avšak je nedoložil. V rámci nového odvolacího řízení tak nebyly předloženy potenciální důkazní prostředky, na jejichž základě by mohl být objasněn předmět a rozsah uskutečněných zdanitelných plnění.
24. S tím, že výkazy svědek B. nepředložil, byla žalobkyně seznámena, na zaslané seznámení ale nijak nereagovala, a tedy ani nepředložila další důkazní prostředky. Nelze si také nevšimnout, že argumentace žalobkyně se mění. Zatímco v odvolacím řízení namítala, že svědek B. nemusí předkládat důkazní prostředky, nyní tvrdí, že žalovaný měl použít další a další prostředky k tomu, aby pana B. přiměl k předložení výkazů práce.
25. K námitce, dle níž měl správce daně možnost stanovit daň podle pomůcek, žalovaný sdělil, že způsob stanovení daně není otázkou volby správce daně, či daňového subjektu, nýbrž je dán zákonem, podléhá určité hierarchii a odlišným zákonným podmínkám. V projednávané věci přitom nebyly pro stanovení daně podle pomůcek splněny podmínky, neboť daň bylo možno stanovit na základě dokazování.
26. Pokud žalobkyně hovoří o přiznání výhod, a to v podobě snížení DPH na výstupu, žalovaný se v tomto zcela ztotožňuje se závěrem NSS vysloveným v bodě 64 kasačního rozsudku, že v případě žalobkyně nebylo zpochybněno samo přijetí plnění ani uskutečňování zdanitelných plnění, pročez snížení DPH na výstupu v návaznosti na neuznání odpočtu DPH nepřichází v úvahu. Žalobkyně také vystavila daňové doklady na plnění na výstupu, tudíž i z tohoto důvodu byla povinna daň na výstupu přiznat v plné výši podle § 108 odst. 4 písm. g) zákona o DPH. Ke snížení DPH na výstupu tudíž nebyl důvod, žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2023, č. j. 6 Afs 214/2022-37.
27. K poukazu žalobkyně na judikaturu týkající se tzv. esenciálních výdajů žalovaný uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry rozsudku NSS ze dne 9. 10. 2023, č. j. 5 Afs 91/2022-48, podle kterého nemůže mít použití doktríny esenciálních výdajů v případě DPH místo, a to s ohledem na princip nároku na odpočet daně. Žalobkyní zmiňovaný rozsudek ze dne 13. 2. 2024, č. j. 8 Afs 296/2020-133, je zcela nepřiléhavý, když se netýká DPH. Nadto i v oblasti daně z příjmů je otázka tzv. esenciálních výdajů aplikovatelná toliko v případě, kdy je daň stanovena na základě pomůcek. Jak již přitom bylo uvedeno výše, v daném případě nebyly podmínky pro stanovení daně na základě pomůcek naplněny. Pokud daňový subjekt neunese své důkazní břemeno, ať už z jakýchkoliv důvodů, nelze z tohoto vyvozovat, že daň není možné stanovit dokazováním.
28. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tu žalobkyně spatřuje v tom, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil k otázce stanovení daně podle pomůcek. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto otázku skutečně neřešil, avšak to nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť žádná taková námitka, jež by se týkala otázky stanovení daně podle pomůcek, nebyla v odvolacím řízení vznesena. Rozsah přezkumu v odvolacím řízení je dán odvoláním, případně jeho doplněními. V daném případě žalobkyně neuplatnila námitku týkající se otázky stanovení daně podle pomůcek, ačkoliv tak mohla učinit kdykoliv po skončení soudního přezkumu.

Žalovaný coby odvolací orgán pak nemůže sám předjímat, jestli žalobní či kasační námitku hodlá žalobkyně uplatnit také v novém odvolacím řízení, když toto by bylo v rozporu s dispoziční zásadou.

Posouzení věci

29. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s takovým postupem souhlasil výslovně, žalobkyně se na příslušnou výzvu soudu nevyjádřila ani ve stanovené lhůtě, ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku, pročež se má za to, že i ona s takovým postupem souhlasí. Sám soud potřebu provádět dokazování neshledal, neboť skutkové okolnosti věci nejsou mezi účastníky fakticky sporné.
30. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
31. Soud se nejprve zabýval žalobním bodem, ve kterém žalobkyně tvrdí, že žalovaný nedostal závaznému právnímu názoru NSS vyslovenému v kasačním rozsudku. Přestože ve své žalobě uplatnila žalobkyně také žalobní bod namítající nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, která by obecně měla být vypořádávána jako první v pořadí (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS), v posuzované věci žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že se nedostatečně zabývá možností stanovení jí daně podle pomůcek. Jde tedy o žalobní bod, který vůbec přichází v úvahu až tehdy, nebude-li shledána důvodnou námitka nerespektování závazného právního názoru NSS. Pokud by totiž byla tato námitka shledána důvodnou, jednalo by se o důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez dalšího, jmenovitě bez hledání odpovědi na otázku, zda vůbec připadalo v úvahu stanovení daně podle pomůcek. Nebylo by totiž postaveno najisto, zda vlastně v první řadě nebyly (nemohly být) splněny podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH z plnění dodaných CIVI TRANS.
32. Pro přehlednost tohoto rozsudku soud jen připomíná, že ze správního spisu vyplývá, že u žalobkyně byla provedena daňová kontrola DPH za zdaňovací období říjen 2017 v rozsahu pochybností týkajících se oprávněnosti uplatněného nároku na odpočet daně se základní sazbou ve výši 45 780 Kč na základě přijatého daňového dokladu č. 171500159 ze dne 31. 10. 2017, dále za zdaňovací období listopad 2017, prosinec 2017 a leden 2018 v rozsahu uplatněných nároků na odpočet DPH za tato zdaňovací období a konečně za zdaňovací období únor až duben 2018 v rozsahu uplatněných nároků na odpočet DPH za tato zdaňovací období. Ve správním spisu je dále založena zpráva o daňové kontrole č. j. 1116149/19/2308-60563-401172, v níž správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že zdanitelná plnění deklarovaná na přijatém daňovém dokladu č. 171500159 a na daňových dokladech uvedených ve zprávě o daňové kontrole v tabulce č. 1 a 2 (tj. daňový doklad č. 171500168, 171500169, 171500172, 171500173, 171500174, 181500001, 181500002, 181500003, 181500004, 181500005, 181500006, 181500007, 181500008, 181500009, 181500010, 181500011, 181500012, 181500015, 181500016), jejichž předmět byl na těchto dokladech vymezen jen vágně: „*Fakturujeme Vám za přepravu dle objednávky: služby-pomocné práce dle zadání objednatele v měsíci...*“, byla uskutečněna dodavatelem CIVI TRANS, a v žalobkyní deklarovaném rozsahu. Žalobkyně tak dle

názoru správního orgánu I. stupně nesplnila podmínky uplatnění nároku na odpočet daně podle § 72 a 73 zákona o DPH, a proto nárok žalobkyně na odpočet plnění odepřel.

33. Žalobkyně se v průběhu odvolacího řízení pokoušela předmět a rozsah sporných plnění prokazovat důkazními návrhy, mezi nimiž byly i svědecké výpovědi zaměstnanců CIVI TRANS (svědkové B., Z., F., G. a K.). Z nich žalovaný dovodil, že byly vykonány práce spočívající v opravách a údržbě motorových vozidel v podobě jednoduchých autoopravárenských prací a oprav návěsů a práce na kontejnerech (broušení, svařování, zavařování a jejich montáž). Žalovaným byla vyslechnuta také paní D. C., v rozhodné době jednatelka CIVI TRANS. Na základě výsledků jím doplněného dokazování pak žalovaný ve svém původním rozhodnutí ze dne 4. 2. 2021 částečně korigoval závěry prvostupňového správce daně. Dospěl totiž k závěru, že žalobkyně prokázala, že jí sporné plnění bylo společností CIVI TRANS dodáno. Jelikož však ani po odvolacím řízení neprokázala rozsah těchto plnění, uzavřel žalovaný, že žalobkyni nárok na odpočet DPH z těchto plnění nenáleží.
34. Jako podstatný pro další procesní osud věci se ukázal zejména obsah svědeckých výpovědí pana T. B. (uskutečněné dne 14. 6. 2018 a 10. 10. 2018). Také svědek B. byl zaměstnancem CIVI TRANS a ve svých výpovědích potvrdil, že společnost CIVI TRANS pro žalobkyni prováděla opravy a údržbu vozidel a práce na kontejnerech, a to na základě pracovní smlouvy či dohody o provedení práce, kterou s nimi uzavřel právě svědek B.. Ten byl zodpovědný i za kontrolu odvedené práce, vystavování daňových dokladů pro žalobkyni a rovněž za výpočet mezd. Jakkoli přitom při svých výpovědích nekonkretizoval, na základě čeho postupoval při vystavování daňových dokladů a výpočtu mezd, vyplynulo z nich, že existovala dokumentace v podobě výkazů odvedené práce. Obdobně totiž i další shora jmenovaní svědkové, zaměstnanci CIVI TRANS (všichni, kteří fakticky prováděli práce pro žalobkyni), vypověděli, že se jejich příchody, odchody a provedená práce zaznamenávaly ve výkazech provedené práce, které vedl svědek B.. Přestože svědek B. přislíbil tyto výkazy, jež byly v držení CIVI TRANS, doložit, neučinil tak.
35. NSS ve svém kasačním rozsudku uvedl, že správní orgány se nemohly důvodně odvolávat na nedostatek procesní aktivity ze strany žalobkyně, která sama nenavrhla k provedení důkaz svědkem B. označenými výkazy práce. Odkázal přitom na § 92 odst. 2 daňového řádu a s ním související judikaturu, podle níž je správce daně povinen dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Podle názoru NSS totiž správní spis obsahoval relevantní informace o výkazech práce zaměstnanců CIVI TRANS, které tak pro správní orgány byly dostatečně známým (potenciálním) důkazem; jde tak o informaci, která vyšla najevo ve smyslu § 8 odst. 1 a § 114 odst. 3 daňového řádu, přičemž je bez významu, že informaci o nich do řízení nevnesla žalobkyně, ale vyplynula z prováděného dokazování. Jde totiž o důkazy, které zjevně přicházejí v úvahu a jsou způsobilé objasnit rozsah uskutečněných zdanitelných plnění.
36. Za takové situace NSS v kasačním rozsudku uzavřel, že „bylo povinností vyzvat svědka B. k jejich předložení, případně přezkoumatelně zdůvodnit, proč nebylo vůbec možné či účelné tento důkaz provést.“ Tento svůj závěr NSS dále rozvedl, když uvedl, že „správce daně i žalovaný pochybili, jelikož se nepokusili opatřit výkazy práce zaměstnanců CIVI TRANS a neodůvodnili, že by to nebylo možné či účelné. Žalovaný naopak sám uvedl, že se jedná o listiny, ze nichž by bylo možné zjistit, jaké konkrétní práce, v jakém rozsahu, v jakém období a kým byly provedeny, tedy předmět a rozsah poskytnutého plnění. V důsledku toho není jasné, zda

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

byly skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně zjištěny co nejúplněji, což mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů, které nedostály své povinnosti uložené jim v § 92 odst. 2 daňového řádu. Tím se dopustily vady řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.“ V závěru kasačního rozsudku uvedl NSS s odkazem na § 92 odst. 2 daňového řádu, že v dalším průběhu řízení „se tedy žalovaný pokusí opatřit výkazy práce, případně v novém rozhodnutí přezkoumatelně zdůvodní, proč nebylo potřebné nebo možné tento důkaz provést.“

37. Soud se tedy k uplatněné žalobní námitce zabýval otázkou, zda žalovaný tento závazný právní názor formulovaný kasačním soudem splnil.
38. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný přistoupil dne 13. 12. 2023 k vydání výzvy k poskytnutí údajů a vydání listin „v souladu s ust. § 57 odst. 1 písm. d) a § 58 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v účinném znění (dále jen „daňový řád“) v návaznosti na ust. § 93 odst. 4 daňového řádu“, kterou se obrátil na svědka B.. Uvedl v ní, že jej v souladu s § 57 odst. 1 daňového řádu vyzývá k poskytnutí dokumentů nezbytných pro správu daní, jež mohou být důkazním prostředkem, a to v podobě výkazů práce či obdobných dokumentů, na jejichž základě vyplácel zaměstnancům CIVI TRANS mzdu za práci, kterou CIVI TRANS fakturovala žalobkyni ve zdaňovacích obdobích říjen až prosinec 2017 a leden až duben 2018. Tyto dokumenty měly být předloženy žalovanému ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy. Součástí výzvy je i poučení o možnosti uložení pokuty do výše 500 000 Kč pro případ nevyhovění dané výzvě.
39. Jak plyne z dalšího obsahu správního spisu, svědek B. si poštovní zásilku obsahující tuto výzvu fyzicky nepřevzal. Z vyřízení reklamace poštovní zásilky se pak podává, že tento svědek vůbec nemá na příslušné adrese, na kterou byl obeslán (X), schránku. Výzva tedy byla svědku B. doručena toliko tzv. fikcí, tj. procesně sice účinně, avšak materiálně nikoliv. Je proto bez překvapení, že výzva vydaná žalovaným byla oslyšena; vyžádané dokumenty žalovaný od svědka B. ani od nikoho jiného neobdržel.
40. Dne 10. 5. 2024 pak žalovaný vydal seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvu k vyjádření se v rámci odvolacího řízení. V ní žalobkyni sdělil, že dosud neunesla své důkazní břemeno a dosud neprokázala, v jakém konkrétním rozsahu se uskutečnila zdanitelná plnění od společnosti CIVI TRANS.
41. Žalobkyně se již ve věci nijak nevyjádřila, pročez žalovaný dne 14. 6. 2024 vydal nynější žalobou napadené rozhodnutí.
42. Podle § 57 odst. 1 daňového řádu platí: „Povinnost poskytnout údaje na základě vyžádání správce daně mají orgány veřejné moci a osoby, které a) vedou evidenci osob nebo věcí, b) poskytují plnění, které je předmětem daně, c) provádějí řízení v případech, jejichž předmět podléhá daňové povinnosti, nebo d) zpracovávají jiné údaje nezbytné pro správu daní.“
43. Citované ustanovení upravuje jeden ze způsobů, kterým může správce daně získávat informace od třetích stran, tj. od jiných orgánů veřejné moci a fyzických a právnických osob, který se realizuje v písemné formě. Ustanovení je pak doplněno oprávněním správce daně zakotveným v § 93 odst. 4 daňového řádu, podle něhož: „Orgány veřejné moci a osoby, které mají listiny a další věci nezbytné pro správu daní, které mohou být důkazním prostředkem při správě daní, jsou povinny za podmínek podle § 58 na vyžádání správce daně listiny nebo

jejich kopie a jiné věci vydat nebo zapůjčit k ohledání; ustanovení § 96 odst. 3 se použije obdobně. Vyžaduje-li to účel řízení, může si správce daně vyžádat úřední ověření předložené kopie.“

44. V této souvislosti soud považuje polemiku o tom, zda žalovaný svou výzvu ze dne 13. 12. 2023 směřovanou vůči panu B. formálně založil na ustanovení § 57 odst. 1 písm. d) daňového řádu, ačkoliv podle mínění žalobkyně tak měl učinit podle § 57 odst. 1 písm. a) či b) daňového řádu, za víceméně zbytečnou. Podstatné totiž je, že obě tato ustanovení dávají správnímu orgánu oprávnění domáhat se od konkrétních orgánů veřejné moci a osob předložení údajů. Pokud je tedy mezi účastníky spor jen o to, zda žalovaný využil úpravu obsaženou v přílehlavém písmenu v jinak správně aplikovaném ustanovení, nemůže mít z povahy věci výsledek takového sporu dopad na zákonnost postupu žalovaného.
45. Nad rámec uvedeného soud dodává, že se neztotožňuje s míněním žalobkyně, podle níž měl žalovaný v posuzované věci aplikovat ustanovení § 57 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Svědek B. totiž žádnou evidenci osob či věcí ve smyslu tohoto ustanovení nevedl, neboť toto ustanovení směřuje na osoby vedoucí právem upravené evidence (katastr nemovitostí, matrika, evidence obyvatel apod., viz KANIOVÁ, L. § 57 In: BAXA, J., DRÁB, O., KANIOVÁ, L., LAVICKÝ, P., SCHILLEROVÁ, A., ŠIMEK, K., ŽIŠKOVÁ, M. *Daňový řád: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO280_2009CZ). Ani druhé ze žalobkyní „navrhovaných“ ustanovení, tj. § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu, není v projednávané věci přílehlavé, neboť svědek B. nebyl osobou, která by poskytovala plnění, jež je předmětem daně, ale toliko zaměstnancem takové osoby (tj. společnosti CIVI TRANS).
46. Podstatná je však otázka, zda žalovaný splnil svým postupem závazný právní názor NSS uvedený v kasačním rozsudku.
47. Je nepochybné, že zaslání výzvy k poskytnutí údajů a příslušných listin je projevem snahy o naplnění povinnosti žalovaného, kterou NSS artikuloval („vyzvat svědka B. k jejich předložení“), přičemž by se za konkrétních okolností (zejména tehdy, pokud by této výzvě svědek B. vyhověl, případně by žalovaný věrohodně zjistil, že listiny již nejsou dostupné) mohlo jednat o úplné vyhovění citovanému závaznému právnímu názoru.
48. V posuzované věci tomu tak však podle přesvědčení Krajského soudu v Plzni nebylo.
49. Je tomu tak především proto, že žalovaný ke splnění kasačním soudem vyslovené povinnosti přistoupil zcela formálně, když se omezil na to, že svědkovi zaslal předmětnou výzvu, aniž by jakkoli procesně reagoval na skutečnost, že mu fakticky nebyla ani doručena (zásilka obsahující výzvu se žalovanému vrátila s tím, že svědek B. nemá na své doručovací adrese poštovní schránku). Žalovaný se tak ve své snaze vyhovět závaznému právnímu názoru NSS omezil na pouhé formální vyhovění „liteře“, kterou byl tento závazný právní názor formulován, přitom však ze zřetele ztratil širší souvislosti věci, z nichž daná povinnost vyvěrá, a cíle, jimž mělo její splnění sloužit.
50. Závazný právní názor NSS je totiž třeba vykládat v kontextu celé věci. Není proto případné formalisticky se upínat jen na použitou textaci pasáží rozsudku, do nichž je závazný právní názor kasačního soudu vtělen. Obdobně jako je tomu při výkladu právních norem, ohledně nichž již poměrně dávno [nosný je v tomto ohledu náleze ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97 (N 163/9 SbNU 399; 30/1998 Sb.)] Ústavní soud konstatoval, že jejich jazykový výklad zprostředkovává teprve prvotní přiblížení k jejich obsahu (a tento názor později vztáhl třeba i na výklad právních jednání, k čemuž srov. náleze ze dne 19. 7.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

2022, sp. zn. I. ÚS 2337/21), je obdobným, tj. pokud možno kontextuálním způsobem přistupovat rovněž k interpretaci závazného právního názoru soudu obsaženého v rozsudku. Platí to tím spíše proto, že odůvodnění soudního rozhodnutí není právní normou ani smluvním ujednáním, tj. normativním textem, pročez je jeho textace obvykle poněkud volnější (neboť odůvodnění rozhodnutí fakticky striktně normativně koncipovat ani nelze).

51. Proto pokud NSS ve svém kasačním rozsudku v odst. 39 uvádí, že měl-li k dispozici informaci o existenci výkazů práce a o tom, že jimi v dané době disponoval svědek B., bylo povinností žalovaného „*vyzvat svědka B. k jejich předložení, případně přezkoumatelně zdůvodnit, proč nebylo vůbec možné či účelné tento důkaz provést*“, jistě tím neměl na mysli pouze to, že má žalovaný skutečně toliko svědku B. zaslat výzvu k předložení listin podle § 57 odst. 1 písm. d) daňového řádu a tam se svou procesní aktivitou ustát, byť výzva fakticky ani nebyla svědkovi B. doručena, natož aby byla vyslyšena (či natož aby bylo zjištěno, že předmětné listiny, o jejichž vydání se jedná, již např. neexistují).
52. Na tomto místě je nutno připomenout, z jakého důvodu NSS žalovanému povinnost pokusit se obstarat předmětné listiny vlastně uložil. Jde totiž o naplnění cíle správy daní. Jak plyne z § 1 odst. 2 daňového řádu, je správa daní postupem, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daně (a zabezpečení její úhrady). V tom, aby daně byly zjišťovány a stanovovány a posléze i vybírány ve správné výši, se zrcadlí jednak veřejný zájem státu na výběru daní, tedy aby byl po finanční stránce zajištěn jeho provoz, ale současně i veřejný zájem na respektu k vlastnickému právu daňových subjektů (čl. 11 Listiny základních práv a svobod). K zajištění splnění tohoto cíle pak slouží mj. právní úprava daňového řádu. Ta kromě jiného rozděluje mezi správce daně a daňové subjekty důkazní břemeno, jednak ovšem nad rámec toho ukládá správcům daně rovněž přihlížet i ke všemu, co v řízení vyjde najevo. Daňový proces tak není založen striktně na zásadě projednací, protože se v něm uplatní i prvky plynoucí ze zásady vyšetřovací (LICHNOVSKÝ, Ondřej. § 92 [Dokazování]. In: LICHNOVSKÝ, Ondřej, ONDRÝSEK, Roman a kol. Daňový řád. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, s. 410.).
53. Jedním z prvků vyšetřovací zásady je pak i povinnost správce daně přihlížet ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo, jak o ní hovořil NSS ve svém kasačním rozsudku. Je-li pak žalovaný vázán povinností přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a to s cílem, aby došlo ke správnému zjištění a stanovení daně, nemůže se ve své snaze, kterou danou povinnost plní, omezit jen s formálním postupem, nestačí-li již ten k dosažení sledovaného cíle.
54. V posuzované věci to podle názoru soudu znamená, že žalovaný měl především vyvinout určitou procesní aktivitu již v okamžiku, kdy zjistil, že jeho výzva ze dne 13. 12. 2023 nebyla svědku B. fakticky doručena, neboť nemá na své doručovací adrese poštovní schránku. V tomto případě totiž nejde toliko o to, aby svědku B. byla tato výzva doručena dostačujícím způsobem, tj. procesně řádně (§ 39 - § 51 daňového řádu), ale ze zřetele není možno ztrácet především materiální podstatu věci, totiž aby bylo pokud možno zajištěno, že se do dispozice žalovaného dostanou předmětné listiny, kterými snad svědek B. disponuje či alespoň může osvětlit otázku jejich osudu. Proto již v okamžiku, kdy se žalovanému vrátila zásilka obsahující danou výzvu coby nedoručená, mohl a měl činit kroky za účelem zjištění faktického pobytu svědka B.. Za tím účelem mohl žalovaný požádat o poskytnutí informací jiné orgány veřejné moci právě ve smyslu § 57 daňového řádu. Vyloučeno nebylo ostatně ani další předvolání svědka B., nevyhověl-li by přitom ani

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

předvolání, disponuje správce daně procesními nástroji, jak jeho účast při výsledku vymoci autoritativně (§ 100 odst. 2 daňového řádu). Při trvalé nespolupráci svědka B. by pak nebylo od věci uvažovat ani o uložení pořádkové pokuty (§ 247 odst. 2 daňového řádu).

55. Není však věcí soudu, aby žalovanému popisoval, jakými procesními možnostmi pro splnění závazného právního názoru NSS disponuje, neboť nelze reálně pochybovat o tom, že jsou mu dobře známy. Podstata věci totiž tkví v tom, že žalovaný byl v projednávané věci povinen vynaložit racionální procesní úsilí k zajištění splnění cíle stanoveného v závazném právním názoru NSS, totiž zajištění listin, na které se ve své svědecké výpovědi odvolával svědek B.. Této své povinnosti však žalovaný nedostál, neboť postupoval pouze formalisticky, aby učinil zadost slovům, která kasační soud při jeho formulaci použil, a při prvním neúspěchu (tj. faktickém nedoručení výzvy, resp. při nulové reakci svědka na výzvu, která mu byla doručena jen tzv. fiktivně) se již s daným stavem spokojil a důsledky nezajištění daných listin spočívající nakonec v neunesení důkazního břemena přičetl žalobkyni.
56. Soudu je zřejmé, že právní názor dovozený kasačním soudem nerezonuje s vlastním názorem žalovaného, podle něhož bylo od počátku věci žalobkyně, aby předmětné listiny, o nichž svědek B. hovořil, sama navrhla k důkazu, případně je pokud možno i sama opatřila, takže se přinejmenším jeví, jakoby nyní žalovaný měl pocit, že svým procesním postupem při zajišťování těchto listin fakticky plní důkazní povinnost žalobkyně (navíc ještě s rizikem, že při zajištění daných listin bude žalovaný nucen revidovat své dosavadní závěry ve věci samé). Takto však postupovat není možno. Právní názor NSS je zcela zřejmý a kasační soud jednoznačně zdůvodnil, odkud pramení povinnost správních orgánů pokusit se tyto listiny získat (viz výše). Tuto povinnost pak musí žalovaný plnit jako svou jakoukoli jinou právní povinnost, tj. při rozumném (přiměřeném) využití všech procesních nástrojů, které mu zákon k takové činnosti svěřuje. Jde o správné zjištění a stanovení daně, což je cílem správy daní (§ 1 odst. 2 daňového řádu), a tedy prvořadým úkolem všech správců daně.
57. Z výše uvedeného je zřejmé, že soud se ztotožnil se žalobkyní, pokud ta tvrdila, že žalovaný nedostatečně splnil závazný právní názor obsažený v kasačním rozsudku NSS. Za takové situace je zřejmé, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je dosud zatíženo závažnou vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný dosud nevyčerpal své procesní možnosti zajistit výkazy práce, nebo postavit najisto a přezkoumatelně zdůvodnit, proč je k důkazu provést nelze. Právě to však měl podle závazného právního názoru NSS učinit (srov. odst. 65 kasačního rozsudku). Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil.
58. Ve druhém a třetím žalobním bodě se žalobkyně soustředila na možnost stanovení daně podle pomůcek. Jelikož však soud shledal první žalobní bod důvodným, bylo by vypořádávání této zbylé žalobní argumentace předčasné. Žalovaný musí nejprve postavit najisto, zda existují listiny, o kterých hovořil svědek B. ve své svědecké výpovědi (výkazy práce), případně zda je lze získat. Teprve na základě toho, zda se žalovanému podaří tyto listiny získat, bude možno uzavřít, zda žalobkyně důvodně uplatnila nárok na odpočet DPH z plnění poskytnutých společnostmi CIVI TRANS. Otázka možného stanovení daně podle pomůcek je možností, která teoreticky může přicházet v úvahu až tehdy, pokud

selže možnost prokázání nároku na odpočet DPH uvedenými listinami. V daném čase není tato problematika na pořadu dne (srov. rovněž odst. 63 kasačního rozsudku NSS).

Závěr a náklady řízení

59. Soud dospěl závěru, že žaloba, již se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, je důvodná, výrokem I. tak napadené rozhodnutí zrušil.
60. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalobkyně, neboť napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno.
61. Žalobkyně byla v projednávané věci zastoupena daňovou poradkyní, tedy osobou, která vykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro učení odměny takové zástupkyni užije obdobně předpis, jímž jsou stanoveny odměny a náhrady advokátům za poskytování právních služeb. Tímto předpisem je vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Soud tedy určoval náhradu nákladů řízení na základě advokátního tarifu. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována uhrazeným soudním poplatkem za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobkyně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč: příprava a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a sepsání a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, celkem 6 200 Kč. Dále dvakrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč, celkem 600 Kč. Jelikož je zástupkyně žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 1 428 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení tak činí 11 228 Kč. Pro pořádek soud jen dodává, že všechny úkony právní služby byly v projednávané věci učiněny v roce 2024, přičemž pro určení výše náhrady byl použit advokátní tarif před novelizací provedenou vyhláškou č. 258/2024 Sb. (srov. čl. II této posléze citované vyhlášky, podle něhož: *„Za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.“*).
62. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Plzeň 24. března 2025

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu